

2. Стандарти і рекомендації щодо забезпечення якості в Європейському просторі вищої освіти (ESG).- К.: ТОВ «ЦС», 2015.- С.5- 9
3. Yerevan Communique [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [https://media.ehea.info/file/2015_Yerevan/70/7/Yerevan Communique Final_61370](https://media.ehea.info/file/2015_Yerevan/70/7/Yerevan%20Communique%20Final_61370).

*Зозуля І. М.,
аспірантка,
Університет Григорія Сковороди в Переяславі
(м. Переяслав)*

РОЗВИТОК КРЕАТИВНОСТІ ЯК ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВИХОВАТЕЛЯ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Модернізація системи вищої освіти сприяє впровадженню сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, які забезпечують удосконалення навчально-виховного процесу, доступності та ефективності освіти, пошуку нових шляхів і ресурсів підвищення підготовки майбутніх фахівців. У «Національній стратегії розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки» зазначено, що саме від належної підготовки педагогічних кадрів, підвищення їхнього професійного та загальнокультурного рівнів залежить інноваційний розвиток освіти [1]. У такому ракурсі важливе місце належить підготовці майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти, оскільки вони є первинною складовою системи безперервної освіти. Саме вихователь є референтним носієм загальнолюдських цінностей та власних життєвих смислів, який свідомо й несвідомо транслює їх словами, діями, вчинками дітям як найбільш сенситивним суб'єктам сприйняття зовнішнього соціального впливу.

У багатьох країнах світу проблема підготовки вчителя до педагогічної творчої діяльності розробляється як проблема підготовки до розвитку креативних здібностей шляхом відбору змісту педагогічних технологій самостійної роботи. З цією метою майбутні педагоги проходять курси для розвитку інтуїції, уяви і прикладної фантазії. Д. Скотт переконана, що розвиток інтуїції пов'язаний з відчуттями, символами, синтезом, умінням створювати у своїй уяві зорові образи або картини. Для розвитку інтуїції вона розробила холистичний метод сприйняття інформації [6].

За словами Д. Кехо інтуїція дозволяє людині ставити під сумнів те, що здається очевидним, відкриваючи, тим самим, нові можливості. Він вважає, що «натхнення, молитва та інтуїція не є чимось надприродним, а підкоряються

законам, які можуть бути відкриті й застосовані волею людини» [2, с. 10]. Також він переконаний, що «дослухаючись до свого внутрішнього голосу, людина ухвалює найправильніші рішення, висуває найбільш творчі ідеї і глибше дивиться на речі, знаходячи найкоротший шлях від усвідомлення свого бажання до його реалізації» [2, с. 59].

І. Кон вважає, що показником творчих можливостей людини є здатність до самоорганізації і самовираження, що передбачає незалежність, свободу від зовнішнього примушення, уміння і бажання жити своїм розумом, відповідальність. Саме почуттям відповідальності, причому не тільки за себе, але й за інших, визначаються етична сила і масштаб професійної особистості [4].

А. Печчеї висловлює думку, що в основі розвитку творчого потенціалу майбутнього педагога має бути особистісний розвиток і самовираження [5, с. 299]. Виховати творчу особистість може лише творчий вихователь, творча індивідуальність, з унікальними і неповторними методами і прийомами, підходом до діяльності, до кожної дитини.

Н. Ковалевська зазначає, що креативна компетентність майбутніх вихователів дітей дошкільного віку – це комплексне поняття, яке включає в себе такі складові: мовна компетенція – комплексне поняття, що містить у собі систему мовленнєвих умінь (уміння вести діалог, сприймати, відтворювати і створювати усні та письмові монологічні й діалогічні висловлювання різних типів, стилів, жанрів та ін.), які служать для спілкування в різних ситуаціях; творча компетенція – педагогічна творчість суб'єкта навчально-виховного процесу як така, створення умов для розвитку індивідуальної обдарованості вихованців, стимулювання вихованців до творчості; комунікативна компетенція – комплекс інтелектуальних, емоційних та поведінкових особливостей індивіда, які сприяють нестандартному, нешаблонному вирішенню ситуацій, що виникають у спілкуванні, допомагають генерації оригінальних ідей та засобів спілкування, вибору найбільш оптимальних стратегій поведінки, розв'язанню проблем, що виникають під час взаємодії з іншими людьми [3, с. 276].

Таким чином, креативна компетентність – це комплекс знань, умінь та навичок, які включають у себе систему мовленнєвих умінь, уміння генерувати оригінальні способи та засоби спілкування, здатність до продукування нових, унікальних ідей на основі реалізації власних творчих можливостей, використання засобів формування гармонійно розвинутої особистості. Розвитку креативності майбутнього вихователя у навчальному процесі сприяє застосування нетрадиційних форм і методів навчання, інноваційних технологій, тренінгів, спрямованих на розвиток творчих здібностей, розв'язання професійно орієнтованих задач, моделювання та вирішення педагогічних

ситуацій, творчі паузи, дидактичні, рольові і ділові ігри, діалогічні форми та методи взаємодії суб'єктів освіти, виконання дослідницьких проєктів, конкурси, творчі майстерні тощо.

Список використаних джерел

1. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки. – Режим доступу : http://oneu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/11/nsro_1221.pdf
2. Кехо Д. Подсознание может все! [пер. с англ. – 4-е изд.]. Минск : ООО «Попурри», 2002. 176 с.
3. Ковалевська Н. В. Креативна компетентність майбутнього вихователя дітей дошкільного віку. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах: зб. наук. пр / Класич. приват. ун-т.* Запоріжжя : [б. в.], 2009. Вип. 3. С. 273-278.
4. Кон И. С. В поисках себя: Личность и ее самосознание Москва : Педагогика, 1984. 335 с.
5. Печчеи А. Человеческие качества. [пер. с англ.] Москва : Прогресс, 1985. 312 с.
6. Скотт Д. Г. Сила ума: описание пути к успеху в бизнесе. Киев : Век, 1991. 226 с.

Кодлюк Я. П.,
доктор педагогічних наук, професор,
професор кафедри педагогіки і методики
початкової та дошкільної освіти,
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
(м. Тернопіль)

ДИДАКТИЧНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ: МОДЕРНІЗАЦІЯ ЗМІСТУ

Реформування національного шкільництва, зокрема його основоположної ланки – початкової освіти, детермінує необхідність удосконалення професійної підготовки майбутнього вчителя до роботи в умовах Нової української школи. Органічним складником професійної підготовки педагога є психолого-педагогічна, зокрема дидактична підготовка як важливий чинник належного оволодіння методиками навчання освітніх галузей в початковій школі.

Аналіз наявного наукового фонду із проблеми дослідження свідчить про те, що заявлена проблема аспектно розкрита у напрацюваннях вітчизняних дослідників: В. Бондаря, П. Гусака, Я. Кодлюк, О. Онопрієнко, І. Осадченко, О. Савченко та ін.